

הראשונות נטשש הבדל זה כמעט לחלווטין. תמיד היו יחד. גם הלבוש לא היה שונהoca וכאמור, נעלם גם הבדל הגיל.

לייצני הדור קראו להם "שבסיל מלמד". ועל שום מה? שני ברנשימים היו במטולה, שבתיל (ובהברה אשכנזית — שבסיל) ומלמד. היו אלה אב ובן, אחים, תמהונים במקצת. שונים ונבדלים היו משאר האחים. ואם כי עבודה האדמה הייתה זורה להם ובקושי למדו כיצד עושים ב מלאכה — עיبدو שדתויהם במו ידיהם ובליה חרדים ערבים ועל כך הייתה גאותם. וכשהיה בא פקיד הברון למושבה — היו השניים מתייצבים לפני ומצחירים, כשהאחד מאשר ומחזיק דברי קודמו (צדוגמת השדכן ועוזרו), בזו הלשון: "אלעין גיחליישט, אלעין גיחסידעט, אלעין גירג'ידעט". (בעצמנו תלשנו, בעצמנו קזרנו, בעצמנו הובלנו הגורנה). ומתוך שהיו תמיד יחד ואין האחד זו בלי השני — "הלבישו" את שמותיהם לתרצה ואזורה שגם הם לא זו האחד בלי השני.

גם לביה"ס הלכו יחד ולאוთה כיתה. אגב, אבא לא היה מחסידי גני הילדים, הgentiles, הגננות של אז (אם בכלל היו די טובות בעיניו במיעוד העברית שבפיהן, ולכן לא נשלחנו לגן. ואולם כדי שלא יהיה בטלים, חיללה, מלימודים כל-שהם — היינו מלמדים הגדול את הצעיר ממנו, קרווא וכותוב. וכן נכנסנו לבית-הספר "גאנונים" מושלמיים.

תרצה הייתה שקדנית וחרוצה בלמידים וגם בעבודה. ואזיקה — אהב להתפרק במקצת והיה מנצל את שקדנותה ונוער לעיתים בשערורים שכבר הכנינה. לימיים, כשעbara הר-משפחה (רק ההורים עם שני הקטנים) לירושלים — למדו השניים בבת-הספר נפרדים, תרצה למדהה בבי"ס למל ואזיז.